

1919-09-05

SENDER

Otto Holmdahl

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Lund

Archive:
Mappe 148 nr. 1

TRANSCRIPTION

Afventer Transskription

Lund den 6 september 1919.

Käre Fäbrev!

Ljusstligt tack för brevet idag och för mitt besök hos Fäbrev
i lördags.

Jag förväntar mig icke öfver att Fäbrev stannade i oklar-
het öfver hvad jag åsyftade med min förfrågan om dom-
kyrkan. Därtill var jag själv skulden, ty min fram-
ställning blef jag beklagas det en smula oklar. Jag
är emellertid tacksam för att Fäbrev om gifvit mig
enledning afhjälpa detta.

Sammankommet är följande: Jag och några
vänner ha ofta tänkt på och talat om att den gamla
frågan om den konstvärsliga utstyckningen af vår
domkyrkas inre icke skulle kunna lösas bättre än
om den lades helt i Fäbrevs hand. Tillhafva vi såserligen
ingen befogenhet eller annat att väcka förslag härom,
än mindre att genomdrifva det. Men vid samtal
med domkyrkorådet - den myndighet som näs-
tast har att väcka och behandla ett dylikt förslag -

ordförande domprosten Pflammenstid har jag förmodat, att det sannolikt finnes besomman för denna tanke, och jag har dessutom fått veta, att man tänkt taga upp denna fråga i höst inom domkyrkorådet.

När jag nu passerade Köpenhamn i lördags, var jag i sällskap med domprosten Pflammenstid, och när han fick höra, att jag tänkte uppsöka Farbror, så uppmanade han mig att under hand höra mig för hos Farbror, om det finnes utsikter till att Farbror kunde och ville åtaga sig saken, om en dylik begäran komme att framställas. Det var ju värdefullt för honom att få veta något härom redan innan frågan väcktes och behandlades i domkyrkorådet. Visade det sig, att Farbror icke kunde åtaga sig saken — vare sig det nu vore domkyrkans utöfning i dess fullhet eller blott t. ex. absiden — så skulle det ju (äga) något att nu väcka förslag därom.

Detta var förutsättningarna för mitt samtal med Farbror härom. Som jag framhöll var det en rent privat förhånds-fråga. Af bl. a. de nationella skäl, som Farbror själv påpekar i brevet, kan det ju mer än väl tänkas, att myndigheterna icke skulle bifalla förslaget. Och äfven om det skulle gå igenom i domkyrkorådet, kan det naturligtvis falla hos Kongl. Maj: t, dit det måste hän skjutas. — Men som sagdt, trots att saken ännu står så helt i det ovissa, ville domprosten, innan

han började sin aktion i frågan inom domkapitelrådet, passa på tillfällen att under band förhöra sig hos Farbror om en hemställan i saken kunde tänkas fulla väl ut.

Min uppfattning af mitt samtal med Farbror blef nu den, att det, oaktadt Farbrors tid är framtåt var strängt upptagen, icke vore alldeles uteslötlost att från svenskt håll komma med en dylik begäran. Jag tyckte mig förstå att en eventuell kallelse att omtycka Nordens gamla metropol skulle bli för Farbror för stark. Och jag afsäade därför icke dom prostens från att fullfölja sin tanke.

Har jag uppfattat Farbror felaktigt vore jag tacksam för en rättelse. Jag vill påpeka, att jag naturligtvis icke framtällt saken så som om Farbror på något sätt bundit sig eller gifvit något löfte. Skulle förfrågan i sinom tid komma från officiellt svenskt håll, står det naturligtvis Farbror lika öppet, som om samtalet mellan oss i denna sak aldrig ägt rum, att svara både ja och nej.

Jag är mycket tacksam för Farbrors vänliga erbjödande att resa till Lund. Men hann rotigt det skulle vara att få ett besök af Farbror, så ligger alltså hela frågan på ett så förberedande och ovist stadium, att det icke skulle vinnas någonting därmed.

För denna sak i dess omvarande läge bör Farbror alltså icke besvara sig med en hitresa. — Allt har vi till vidare på om de svenska myndigheterna komma att besluta sig för att hänskjuta

